

Misses: ¿bellesa o masclisme?

Les misses, aquelles senyoretes que posen davant d'un jurat qualificador, sempre han estat envoltades de polèmica. Uns pensen que la seva presència abandera un món de relacions públiques; altres creuen que són dones objecte: elles continuen presentant-se als concursos.

Balears té una nova miss. Ella és Cristina Vera Fluixà, i va ser triada entre vint-i-quatre finalistes, aspirants totes elles al títol de Miss Balears 1992. Un títol que, per cert, té el suport —entre altres organismes— de la Conselleria de Turisme del Govern Balear. Aquest suport pot semblar estrany, després que, fa uns mesos, el diputat per l'Entesa de l'Esquerra de Menorca, Ramon Orfila, va fer una interpel·lació reclamant que el Govern Balear deixàs de donar suport als concursos de bellesa i en especial als de misses, ja que aquestes eren tractades com si fossin “vaques frisonas”. El Govern es va comprometre a anar deixant de banda la participació i suport a aquest actes. No obstant, continua invertint-hi i subvencionant-los.

ELS PARTIDARIS

Pedro Salas, concessionari oficial de misses de Balears des de fa catorze anys, és un dels principals defensors dels concursos de misses. Sempre ha considerat que la seva feina no té res que sigui indigne i que respon a unes preocupacions molt lligades al món del turisme.

Al seu parer, la raó dels concursos és promoure turísticament l'illa a través de les relacions públiques que fan les misses, una vegada triades.

Pedro Salas creu que la seva postura és molt seriosa, i pensa que pot haver-hi gent que no els agradi aquest tipus de concursos, com passa amb tot. De tota manera, ell manifesta que l'organització d'aquests certàmens no implica

Dalt, Pedro Salas. Baix, Leonor Taboada.

PERE GARMONA

una manipulació directa de les dones que s'hi presenten: “Les al·lotes, les vas trobant a poc a poc, i no els omplés el cap d'històries rares, no és el meu objectiu, ni molt menys, i la nostra organització és la que escull les noies. Això és més seriós del que es pensa”.

Les concursants no cobren, elles saben que no en poden treure cap compensació directa. Pedro Salas explica que els beneficis que en puguin treure van al seu càrrec: “Les al·lotes que es presenten amb nosaltres, ni són comprades ni ningú no els promet coses estranyes: ets la millor, ets la més maca... La nostra missió és triar la miss. Ara, d'aquí endavant ella és l'única que ha de demostrar qui és, què val, què vol i què pretén”.

Segons Salas, la funció de les misses no és acabar de models: “Nosaltres les mentalitzam perquè aprenguin a espavilar-se. Quan les tenim triades per a la representació a nivell nacional, jo les donc un full on diu que la seva feina comença ara, quan surten de Mallorca i comencen a fer de relacions públiques”.

LES DETRACTORES

Leonor Taboada, periodista, escriptora —i “dona en un món on les dones no estem on hem d'estar”, segons paraules seves—, creu que les al·lotes es presenten a un concurs de bellesa perquè “ningú les ha estimulat el desig de cultivar el seu cervell, especialment si la seva bellesa física s'ha manifestat i lloat des de la infància”. Taboada afegeix que “el món té els braços oberts només per a aquest tipus de do-

nes. Les altres s'ho van guanyant dia a dia”.

Si, en un extrem, el promotor de concursos trobava bé que el Govern participàs en aquests certàmens, ja que hi ha un sector de la població a qui li interessa que es facin i, com a tal, mereix un respecte, la periodista opina que és indignant que el Govern Balear gastí els diners públics, o almenys els seus, subvencionant concursos de misses:

que fa. Pel que fa a la possibilitat que els homes també s'estiguin convertint en objecte de consum publicitari, per exemple, ella respon, resolutiva: “Els espectacles ‘només per a dones’ (amb un objectiu comercial) proposen la ‘igualtat’ que, com sempre, és una igualtat ‘a la baixa’, un dels pitjors models que la societat patriarcal pot proposar. De tota manera, moltes dones, a la vista de la per-

“És una ofensa al desig manifest de les dones com a col·lectiu d'intervenir en el disseny d'una nova societat. Podrien fer milers de coses que no fan: estimular la creació literària i artística en general, mitjançant beques i ajuts; reciclar adequadament les dones que han perdut el tren laboral per criar els seus fills; ajudar apropiadament les dones soles amb càrregues familiars i un etcètera infinit”.

És clar, per molt que s'intenti demostrar el contrari, l'espectacle va adreçat, fonamentalment, als homes. Leonor Taboada matisa: “És un espectacle per a algun tipus d'home que, sens dubte, no són els més avançats ni els més cultes. Aquests homes són més aviat els habituals del Mustang Ranch.” (centre que s'autoanuncia com un lloc de “ball i sexe”).

La periodista creu que, efectivament, la miss és una dona objecte, conscient del

Concurs.

JOAN CELIA

sistència del greuge comparatiu, comencen a plantejar-se de considerar els homes com a objectes i deixar de perdonar-los l'edat, les arrugues, la panxa i la calvície”.

La polèmica és lògica: d'una banda, n'hi ha que exalten la bellesa i l'efectivitat que significa el mercat, i d'altra banda n'hi ha que creuen que aquests espectacles, es miri com es miri, són denigrants.

Kim Fuster